

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kaszai Csaba Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kaszai Csaba ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) felperesnek, a dr. Polgár István ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, **II. rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. rendű és III. rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen, szerződés semmisségének megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. január 18. napján meghozott 4.P.27.114/2009/8. számú ítélete ellen, a felperes részéről 9. sorszám alatt előterjesztett és 10. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 125.000 (Százhuszonötezer) forint másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak - a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására - 840.000 (Nyolcszáznegyvenezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

K.J-né (továbbiakban: örökhagyó) 2003. január 22. napján írásbeli magánvégrendeletet alkotott. Ebben úgy rendelkezett, hogy minden ingatlan és ingó vagyonát a felperes örökölje. A végrendeletben az örökhagyó rendelkezését azzal indokolta, hogy a tulajdonában álló házat és kertet kérésére a felperes gondozta, ápolta, karbantartotta, minden felmerülő kérését készségesen teljesítette és anyagi hozzájárulással is mindent megoldott. További rendelkezése szerint halála után a felperes 30 napon belül a F.J. nevű testvére fiának 1.000.000 forint készpénzt adjon, valamint temetése minden költségét viselje. Korábban örökösének testvérét, F.J-t tette meg, azonban a köztük lévő jó testvéri viszony megromlott, hosszú ideje felé sem néztek, a kórházban sem látogatták, semmilyen törődést nem mutattak iránta, ezért határozott a leírt módon.

2003. április 22-én az örökhagyó elesett és csuklótörést szenvedett, kórházban kezelték. A május végi kontrollvizsgálatok után testvéréhez, F.J.-hez és családjához utazott H-ra. A csuklótörése miatt szükségessé vált belső fémrögzítés eltávolítását június 10-én már a **M-i Rendelőintézetben** végezték el.

2003. június 4-én az örökhagyó mint eltartott, és testvére, F.J. mint eltartó „eltartási-gondozási” elnevezésű szerződést kötöttek. Annak tartalma szerint az eltartott tulajdonát képezi a b-i B. utca 32. szám alatti házas ingatlan. A felek az ingatlanra tartási és gondozási szerződést kötnek, tekintettel arra, hogy az idős korú eltartott tartásra, gondozásra, ápolásra szoruló személy, akinek tartását és gondozását már az elmúlt években is az eltartó végezte. Az eltartó vállalta, hogy az eltartott részére a 4/a-e. pontokban részletezett tartást és gondozást nyújtja saját háztartásában, H. Sz. utca 5. szám alatt. A 6. pontban foglaltak szerint a „szerződő felek megállapítják, hogy jelen tartás és gondozás fejében az eltartó tulajdonába kerül az eltartott tulajdonát képező b-i hrsz.-ú 1/1-ed ingatlan, valamint a tartás és gondozás fejében eltartott valamennyi, a halál időpontjában fellelhető vagyontárgya, ingóságai és értékei”. Az ezt követő 7. pont tartalmazza, hogy a tartás és gondozás fejében F. J. megszerzi az ingatlan tulajdonjogát és az ingatlanra tartási jog kerül bejegyzésre az eltartott javára. A további rendelkezések szerint **F.J.** tulajdonjoga 1/1 részben az ingatlanra külön kérelem nélkül bejegyezhető az ingatlan-nyilvántartásba, továbbá a tulajdonjog átruházásával felmerülő költségek az eltartót terhelik.

Az örökhagyó 2003. július 20. napján elhunyt. Hagyatéki ügyében a közjegyző végzésével a hagyatéki eljárást megszüntette. A végzés indokolása szerint a b-i hrsz.-ú ingatlan nem képezi az örökhagyó hagyatékát, mert azt még életében tartási szerződéssel átruházta **F.J.ra**, a rendelkezésre álló hiteles tulajdoni lap alapján megállapítható volt, hogy az ingatlanra tulajdonjoga be van jegyezve. Az érdekelték egyezően adták elő, hogy az örökhagyó után tudomásuk szerint nem maradt ingóság, ezért sem ingó, sem ingatlan hagyatéka nincs, melyre figyelemmel a hagyatéki eljárás megszüntetésre került.

A felperes a **F.J.** ellen előterjesztett keresetében a közte és az örökhagyó között 2003. június 4. napján létrejött szerződés érvénytelenségének megállapítását, továbbá eredeti állapot helyreállításaként a szerződés tárgyát képező ingatlanra tulajdonjoga bejegyzésének elrendelését kérte. Módosított keresetében az érvénytelenséget több okra alapította. Álláspontja szerint a szerződés jogszabályba - az Inyvtv. 32. § (1) bekezdés f) pontjába, a 32. § (4) bekezdésébe - ütközik, mert nem tartalmazza a bejegyzés alapjául szolgáló jogi változáshoz a jogosult bejegyzési engedélyét. A szerződés jóerkölcsbe ütközik, ezért a Ptk. 200. § (2) bekezdésének második fordulata alapján semmis. A szerződés megkötésekor az eltartó tudott az időskorú eltartott gyógyíthatatlan betegségéről, akinek rövid időn belül bekövetkező halálára egyértelműen számítani lehetett. Tartási kötelezettségének az eltartó nem tett eleget, az örökhagyó csak néhány hétig tartózkodott az otthonában, a szerződés megkötésére 2003. június 4-én került sor, az örökhagyó pedig július 20-án meghalt. Az örökhagyó által nyújtott szolgáltatással szemben ellenszolgáltatás nem állt, mert a szerződés megkötése és az örökhagyó

halála között rendkívül rövid idő telt el. Az eltartó a szerződésben olyan kötelezettséget vállalt, amit sem anyagilag, sem pedig egészségi állapota miatt nem tudott volna teljesíteni és maga is önálló ügyintézésre képtelen volt. A tartási szerződés valójában öröklési szerződést kívánt leplezni, annak valós célja F.J. öröklési igényének biztosítása volt és a felperes öröklési igényének kijátszására irányult.

Másodlagos kérelemként a felperes annak megállapítását kérte, hogy a felek között létrejött szerződés elnevezésétől függetlenül öröklési szerződés és semmis. Ennek alapjaként hivatkozott arra, hogy F.J. személyes meghallgatása során elismerte, miszerint a szerződés megkötése előtt az örökhagyónak tényleges tartást és gondozást nem teljesített. A szerződés célja az volt, hogy az ingatlant az örökhagyó örökségül hagyja rá, a tartási szerződés megkötésével bebiztosítsa magát, mivel a tartási szerződés biztosabb a végrendeletnél. Ebből következően a felek akarata valójában nem tartásra irányult, hanem öröklési jog biztosítására, öröklési szerződés megkötésére. Ebből következően a tartási szerződés színlelt, ami öröklési szerződést kívánt leplezni, ezért a Ptk. 207. § (5) bekezdése alapján semmis.

F.J. alperes a kereset elutasítását kérte, aki az eljárás során 2006. június 11. napján végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt. Törvényes örökösei két gyermeke (I-II. rendű alperesek) és özvegyi jogra jogosult túlélő házastársa (III. rendű alperes), akik perbevonását az elsőfokú bíróság megengedte.

Az alperesként perbevont jogutódok jogelődjükkel egyezően a kereset elutasítását kérték vitatva annak jogalapját. Hivatkozásuk szerint jogelődjük személyes meghallgatása során részletesen nyilatkozott arról, hogyan gondoskodott az örökhagyóról.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek együttesen 700.000 forint perköltséget, valamint térítsen meg az államnak 840.000 forint kereseti illetéket.

Az ítélet indokolása szerint, miután a támadott szerződésben a felperes szerződő félként nem vett részt, a bíróság először azt vizsgálta, hogy van-e jogi érdeke a perindításra, azaz rendelkezik-e aktív perbeli legitimációval. A felperest az örökhagyó a 2003. január 22. napján kelt végrendeletében általános örökösének nevezte, ezért örökösként a szerződés érvénytelensége esetén igényt tarthat az ingatlan tulajdonjogára. Ebből következően a perben érvényesített igény érvényesítésére van perbeli legitimációja, ezért a bíróság érdemben vizsgálta az általa megjelölt okok alapján a szerződés érvénytelenségét.

Az elsőként megjelölt érvénytelenségi ok tekintetében az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a Ptk. 217. § (1) bekezdése szerint jogszabály a szerződésre meghatározott alakot szabhat. A Ptk. 586. § (2) bekezdése szerint a tartási szerződést írásban kell megkötni, ezért annak érvényes létrejöttéhez annak lényeges tartalmát a Ptk. 218. §

(1) bekezdése értelmében írásba kell foglalni. Más jogszabályi rendelkezés hiányában a szerződés érvényességének további feltétele nincs, az Inyvtv. felperes által hivatkozott rendelkezéseinek megsértése érvénytelenséget nem eredményez, azok csupán az ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzés feltételeit szabályozzák, ezért a felperesnek az adott érvénytelenségi okra való hivatkozása alaptalan.

A Ptk. 200. § (1) és (2) bekezdései szerint a szerződés tartalmát a felek szabadon állapíthatják meg, a szerződésekre vonatkozó rendelkezésektől egyező akarattal eltérhetnek, ha jogszabály az eltérést nem tiltja. Semmis azonban az a szerződés, ami nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik. A kialakult bírói gyakorlat szerint jóerkölcsbe ütközőnek minősül az a szerződés, amelyet jogszabály nem tilt, de az azzal elérni kívánt cél, a vállalt kötelezettség jellege, vagy ezért ellenszolgáltatás felajánlása, illetve ha a szerződés tárgya az általánosan elfogadott erkölcsi normákat vagy szokásokat nyilvánvalóan sérti, s ezért azt az általános társadalmi megítélés is egyértelműen tisztességtelennek, elfogadhatatlannak minősíti. Nyilvánvalóan sérti a jóerkölcsöt a tartási szerződés akkor, ha az eltartó a szerződéskötéskor tudta, hogy közeli hozzátartozója, az eltartott, gyógyíthatatlan beteg, ezért tartási kötelezettségét rövid ideig kell teljesítenie. Ezzel összefüggésben azonban a Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésében rámutatott arra, hogy az adott semmisségi ok akkor állapítható meg, ha a szerződés megkötése az örökös társa, vagy mások jogait és törvényes érdekeit sérti. Nem lehet semmisnek tekinteni a tartási szerződést abban az esetben, ha a magatehetetlen, súlyosan beteg, ápolásra szoruló eltartott gondozása más módon nem volt biztosítható, különösen akkor, ha az eltartó már a szerződés megkötése előtt is jelentős értékű szolgáltatásokat nyújtott az eltartónak. Nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütköző magatartás az olyan kötelezettség vállalása is, melynek teljesítésére a szerződő félnek nincs lehetősége és körülményeiben olyan változás sem várható, ami szerződéses kötelezettségének teljesítését - akár csak részben is - lehetővé tenné. A perbeli esetben a felperes előadása szerint is az örökhagyó 2003 tavaszáig jó fizikai állapotban volt, ápolásra nem szorult, csupán a házkörüli „férfi munkák” elvégzéséhez igényelt segítséget. Tartotta rokonaival a kapcsolatot, 2003 tavaszán „az alperes” jött fel B-re az örökhagyóért és vitte el H-ra. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a szerződés bármely okból jóerkölcsbe ütközik. A perben olyan adat nem merült fel, mely szerint az örökhagyó olyan betegségben szenvedett, amely alapján az eltartó okkal számíthatott arra, hogy tartási kötelezettségét csak rövid ideig kell teljesítenie. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint önmagában az a körülmény, hogy az eltartott a szerződéskötéskor 92 éves volt, az eltartó pedig 85 éves, a tartási szerződés érvénytelenségét nem alapozza meg. A lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapítható volt, hogy az örökhagyó mindvégig saját maga ellátására képes maradt, a 2003 tavaszán bekövetkezett csuklótörése és ezzel összefüggésben önmaga ellátásának megnehezülése miatt alappal tarthatott igényt gondoskodásra, szükség szerinti ellátására. A perben nem merült fel olyan bizonyíték, miszerint az eltartó családja segítségével a szerződéskötéskor, illetve ezt követően tartási kötelezettségének nem tudott volna eleget tenni. A rendelkezésre álló adatok szerint az örökhagyó 1989-től családját, oldalági rokonai valamelyikét kívánta örökösévé

tenni. Az 1994. július 7. napján kelt végrendelet szerint örököse **F.J.**, a későbbi eltartó. Ezt a végakaratát az örökhagyó közel egy évtized után haragjában változtatta meg és rendelkezett a felperes javára, mert 2003-ban születésnapján nem köszöntötték fel. A kifejtettek alapján a szerződés érvénytelensége jóerkölcsbe ütközés okán sem állapítható meg.

Az eljárás során olyan bizonyíték nem merült fel, ami közvetve, vagy közvetlenül arra utalt volna, hogy mindkét szerződő fél a tartási szerződés megkötésére irányuló szándékát színelte. A feltárt adatok szerint **F.J.** családjával együtt rendszeresen tartotta a kapcsolatot az örökhagyóval. Az alperesek előadásából kitűnően az örökhagyó 2003 júliusában a hosszabb H-on való tartózkodásához szükséges holmijaiért akart Budapestre felutazni, mellyel szemben a felperes nem tudta bizonyítani azt az állítását, miszerint az örökhagyó lakásába akart hazatérni. Mindezekre tekintettel a felperes a szerződés színeltségét sem bizonyította. Pervesztes lett, ezért a bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte őt a perköltség megfizetésére, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a le nem rótt kereseti illeték megtérítésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen azt kérte, hogy az ítélet az megváltoztatva keresetének adjon helyt. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára való utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárta fel, a rendelkezésre álló bizonyítékokat tévesen értékelte, indokolása téves és hiányos. A bíróság az elsőfokú eljárás során az örökhagyó magatartása, illetve a szerződés megítélése során abból az ítéletben is megfogalmazott koncepcióból indult ki, hogy az örökhagyóra erőltetett tartási szerződés - melynek eredményeként alig másfél hónapi tartással a szerződéskötéskor is beteg, a 80-as évei végén járó eltartó hozzájutott az eltartott minden vagyonához - sem színeltnék, sem jóerkölcsbe ütközőnek nem minősül. Ennek oka álláspontja szerint az, hogy az örökhagyó mindig is a rokonságát akarta halála esetére örökösevé tenni és a felperes javára való végrendelezése a családdal szembeni hirtelen harag eredménye, mert elmulasztották felköszönteni. Ez a koncepció téves. A felperes bizonyítékot szolgáltatott arra, hogy az örökhagyóval több éves baráti - segítői kapcsolatot ápolt, akkor is, amikor testvére életkorára, egészségi állapotára és a nagy távolságra figyelemmel már egyáltalán nem látogatta. A rokoni kapcsolattartás érdekében a felperes volt az, aki az örökhagyót H-ra vitte az utazásra képtelen testvéréhez. Csatolta a háziorvosi igazolást, mely szerint évek óta nyújtotta mindezt a segítő szolgáltatást, amit az örökhagyó igényelt, és ez nem csak a kert gondozásában merült ki.

Téves és iratellenes, hogy a felperes javára való végrendelezés csak a rokonsággal szembeni hirtelen harag eredménye. Elnagyolt indokolással és feltárás nélkül kiegészített tényállási elemmel az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felek tényleges szándéka volt, miszerint a 86 éves eltartó természetben eltartsa és gondozza a 93 éves eltartottat. A szerződés szerint az az idős, beteg személy vállal

természetbeni tartást és gondozást, valamint ház és kert gondozását, aki maga is súlyos beteg és nem hogy más gondozására, de utazásra és saját ellátására is képtelen. Az elsőfokú bíróság a felperes színlelt ségre való hivatkozása elutasítását olyan, minden bizonyíték nélküli feltételezésre alapította, mely szerint nyilván kapott segítséget az eltartó saját rokonaitól a szerződés teljesítéséhez. A Ptk. 586. §-ában szabályozott tartási szerződés személyes jellegű, abban teljesítési segéd csak akkor vehet részt, ha azt a felek közös szerződési akarattal kinyilvánítják. A perbeli szerződés azonban nem tartalmaz olyan lehetőséget, hogy az eltartó - figyelemmel arra, hogy maga is ápolásra és gondozásra szorul - kötelezettségei teljesítésére bárkit állíthatna maga helyett. Mivel az eltartó nem volt alkalmas tartási kötelezettségének teljesítésére a szerződés megkötésekor, a felperes továbbra is fenntartja álláspontját, mely szerint a tartási szerződés színlelt volt, ami ezért a Ptk. 207. § (6) bekezdése értelmében semmis. Mindezek mellett fenntartja keresetét a tekintetben is, hogy a szerződés jóerkölcsbe ütközik. A tartási szerződés - nyilván a kötelezettség várhatóan rövid időtartama miatt - tartalmazza, hogy az időskorú eltartott tartásra, gondozásra szorul, akinek tartását és gondozását már az elmúlt években is az eltartó végezte. Ez a felperes által hivatkozott bizonyítékok alapján alaptalan és ellentétben áll az alperesek saját előadásával is. Az idős eltartó évek óta nem látogatta meg idősebb testvérét rossz egészségi állapota miatt, ezért nyilvánvaló, hogy tartási, gondozási kötelezettségét nem tudta teljesíteni sem a szerződés megkötése előtt, sem azt követően. Az elsőfokú bíróság ellentétes ítéleti megállapításai sértik a Pp. 206. §-át.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a teljes körűen feltárt tényállás alapján, helytálló ténybeli és jogi következtetésekre jutott. Mivel a felperes azt érzékelteti, hogy közte és az örökhagyó között jó volt a kapcsolat, utalt arra, hogy az örökhagyó 2003 februárjában a felperes ellen könnyű testi sértés miatt feljelentést tett, mellyel kapcsolatos eljárás halála miatt szűnt meg.

A fellebbezés alaptalan.

A fellebbezéssel kapcsolatban elsődlegesen utal az ítélőtábla arra, hogy az elsőfokú bíróság sem anyagi jogi, sem pedig eljárásjogi szabályt nem sértett, ezért a felperesnek az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló kérelme alaptalan.

Az ítélőtábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Pp. 206. §-ának megfelelően értékelte és mérlegelte, döntése, valamint annak indokolása is megalapozott.

Az, hogy az örökhagyóra a tartási szerződés megkötését „ráerőltették”, csupán a felperes egyoldalú állítása, a perben ezt igazoló bizonyíték nem merült fel. Megalapozatlanul kifogásolta fellebbezésében a felperes az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, miszerint az örökhagyó haragjában, amiatt változtatta meg korábbi végrendeletét, hogy születésnapján testvére, az alperesek jogelődje nem köszöntötte fel. A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat a

maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A felperes előadása, az örökhagyó korábbi végintézkedésének tartalma, a felperes javára való végrendelkezés időpontja és az ezt követő körülmények alapján az elsőfokú bíróság sérelmezett megállapítása nem okszerűtlen, és nem iratellenes.

Alaptalanul kifogásolta a felperes az elsőfokú bíróság döntését a szerződés színleltségére alapított semmisségi ok tekintetében is. A színlelés akkor állapítható meg, ha bizonyított, hogy a szerződő feleknek szerződéskötésre irányuló akaratuk nem volt, vagy valós akaratuk a kinyilvánítottól eltérő ügyletre irányult. Ebből következően a színlelt szerződést csak valamennyi ügyletkötő fél, erre irányuló tudatos magatartása hozhatja létre. A Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a színlelést az arra hivatkozó félnek - a perbeli esetben a felperesnek - kell bizonyítania. Előadásából és nyilatkozataiból kitűnően a felperes nem rendelkezett ismeretekkel a szerződő felek akaratáról, csupán az általa hivatkozott körülményekre alapítva állította a szerződés színlelését. Az ítéletálla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helytállóan ítélte meg, hogy a szerződés színlelése nem bizonyított.

A felperes fellebbezésében a színlelés bizonyítékaként megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az eltartó korára és állapotára figyelemmel a természetbeni tartás teljesítésére képtelen volt, teljesítési segéd a teljesítésben pedig csak akkor vehet részt, ha azt a felek közös akarattal a szerződésben kinyilvánítják. A felperes hivatkozásával ellentétben a Ptk. szerződésekre vonatkozó általános, és a tartási szerződésre vonatkozó különös szabályai sem tartalmaznak olyan rendelkezést, amely szerint az eltartónak a tartási szolgáltatásokat személyesen kell teljesítenie, és nincs olyan törvényi rendelkezés sem, mely szerint az eltartó helyett teljesítési segéd csak akkor teljesíthet, ha azt a felek szerződése megengedi. Mindezekre tekintettel az eltartó életkora és a szerződésből eredő tartási szerződés teljesítésére való képessége önmagában a tartási szerződés színlelését nem bizonyítja, különös figyelemmel arra, hogy az eltartó közös háztartásban élt házastársával, a szerződésben az örökhagyó eltartását saját, ezáltal házastársával közös háztartásban vállalta.

A szerződés jóerkölcsbe ütközése tekintetében alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy az eltartó számára a kötelezettség teljesítése várhatóan rövid tartamú volt, és a szerződés erre tekintettel tartalmazza azt, hogy az örökhagyónak a tartást és gondozást az elmúlt években is végezte. Azt, hogy az eltartó megítélése szerint a szerződést várhatóan meddig kell teljesítenie, a szerződéskötés időpontjában fennálló körülmények alapján kell megítélni. A felperes előadása, valamint egyéb perbeli adatok szerint az örökhagyó előrehaladott kora ellenére jó fizikai állapotban volt, önmagát ellátta, csupán a házkörüli munkák ellátásához igényelt segítséget. A perben olyan adat nem merült fel, mely szerint az örökhagyó olyan betegségben szenvedett, melynek következtében halála rövid időn belül várható volt. Erre tekintettel minden alapot nélkülöz az a felperesi hivatkozás, miszerint az alperesek jogelődje a szerződéskötéskor tudatában volt annak, hogy az örökhagyó közeli halála várható, ezért szerződéses kötelezettségét csak rövid ideig kell teljesítenie.

Annak valósága, hogy az alperes a szerződéskötés előtt az örökhagyó gondozását, tartását végezte-e, a perbeli adatok alapján nem ítéltető meg. Ennek azonban az ítéltőábla megítélése szerint a kereset elbírálása szempontjából nincs jelentősége, mert a szerződéses kötelem és az abból eredő jogok és kötelezettségek a szerződéskötéskor keletkeznek.

A kifejtettek alapján az ítéltőábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta. Pervesztességére figyelemmel a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperesek javára a másodfokú perköltség, az alperesek képviseletével felmerült ügyvédi munkadíj megfizetésére. Ennek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdésében foglaltak alapján, a jogi képviselő tevékenysége alapján mérsékelt összegben - 100.000 forint munkadíj + 25% áfa = 125.000 forint - állapította meg, figyelemmel arra, hogy az ügyben egy tárgyalást tartott és az alperesek képviselője fellebbezési ellenkérelmét a tárgyaláson terjesztette elő. A felperes a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint köteles továbbá megfizetni az államnak az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket, ami a pertárgy értéke alapján 840.000 forint.

Budapest, 2011. szeptember 8.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül:

Dankó Zsuzsanna
írnök